

ГИЙОМ АПОЛИНЕР ПЪТНИКЪТ

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

Отворете ми вратата на която чукам с плач

Вечно променлив като Еврипа^[1] е животът

*Ти поглеждаше към облаците слизащи
с кораба осиротял към бъдещите трески
и за всички тези съжаления и разкаяния
спомняш ли си ти*

*Рой вълни извити риби и цветя надморски
нощ огромна бе морето
и реките в него се разпръсваха*

Аз си спомням аз си спомням още

*Вечер бе отивах в тъжната странноприемница
недалеч от Люксембург
В дъното на залата отлиташе един Христос
някой беше грабнал невестулка
друг държеше таралеж
и играеха на карти
ти пък бе забравила за мен*

*Спомняш ли си дългото сирачество на гарите
ние прекосихме градове които се въртяха през деня
и повръщаха до късно нощем слънцето на дните
О моряци о тъгуващи жени и вие мои спътници
спомняйте си за това*

*Двамата моряци бяха заедно навред
двамата моряци никога не си говореха
младият умирайки се строполи
Скъпи мои спътници
електрически звънци на гарите и песен на
жътварките*

*мрежа на касапин полк от улици неизброими
конница от мостове и нощи посивели от пиянство
градовете във които бях живееха живот на луди*

*Спомняш ли си за предградията за проплакващото
стадо на пейзажите*

*Сянка беше хвърлил кипарисът нисък
в тази нощ през късно лято слушах как
се оплаква птица и долавях пак
незамлъкващия шум от речен плисък*

*Но догдето мряха в самота безгласна
всички погледи на всичките очи
продължи брегът пустинен да мълчи
на оттатъшния бряг върхът проблясна*

*и безшумно минаха на фона блед
сенки пъргави като трептящи вейки
със обърнати встрани глави държейки
сянката на копията си напред*

*Сенките за миг нарастваха без мярка
за да чезнат пак в загадъчния здрач
тези сенки плачеха с човешки плач
и се плъзгаха по планината ярка*

*Но кого ще разпознаеш върху тези стари снимки
спомняш ли си за деня когато падна малката пчела
във огъня*

беше спомняш ли си в залеза на лятото

*Двамата моряци бяха заедно навред
възрастният носеше верига на врата си
младият на плитка сплиташе косата си*

Отворете ми вратата на която чукам с плач

Вечно променливи са Еврина и животът

[1] *Еврина*. — Тесен канал, който отделя северната част на остров Евбея от континентална Гърция. Още от древни времена са забелязали, че посоката на течението в протока се мени твърде често и неочаквано (оттам и названието му, което означава променлив, непостоянен). Съществува дори легенда, че невъзможността да обясни това явление докарала Аристотел до самоубийство. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.